

Vull viure tranquil·la, per Sandra Monfort

La guitarrista i cantautora de Pedreguer Sandra Monfort, membre del trio Marala, parla de les dificultats de viure de la música

Sandra Monfort | Juan Miguel Morales

La música és una disciplina carregada de bellesa, de compartir, d'emocions que entren al cor i es desdoblen. Fa vibrar l'ànima, et transforma, et fa més sensible i empàtica. És un canal polític d'expressió del cos, hi pots entrar a través del ball o de la intimitat. Et sacseja a la discoteca o a ta casa, t'acompanya mentre fas un pastís de carabassa i xocolata, o quan tens una cita romàntica amb el nou Tinder. Fa més dolça la vida. És un regal dels déus per canalitzar el que et travessa, i poder compartir-ho, i plorar juntes. Quan vaig dir als meus pares que volia dedicar-me a la música -exclusivament a la música- quasi els agafa un *hamakuko*. M'advertiren que era una idea massa arriscada, que patiria molt. No els vaig fer cas. M'han dit que parles de la música, però parlaré de mi, perquè és la millor manera de parlar de la música.

Si no tens pares rics, dedicar-te a la música és un suïcidi. He nascut al ventre d'una família humil i molt treballadora, amb els ossos cruixits de treballar i explotar-se per poder pagar les carreres de les seues filles perquè pogueren tindre un futur més afable i còmode. És normal que et tallen les ales quan els plantes a la cara un somni de guapes i riques i jo potser soc guapa, però de rica no n'he estat mai i cada pas que done em qüestione què collons faig encara ací. Eixes afirmacions són el caramel que et dona un nòvio tòxic al qual no pots deixar, en una relació de maltractament. Hi ha la dolçor idíl·lica de l'amor i hi ha les hòsties.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=_xkqj_vF2SY

Ací vos vinc a explicar l'altra cara de la moneda, la que no es veu, la que està amagada rere cada foto estupendíssima que pengem a les xarxes o cada cançó ballaora i divertida que llancem. Avui de matí m'he aixecat, i m'he posat ben fina com sempre: un poc de *makeup-nomakeup* per a fingir tindre la cara descansada i feliç, una cua al cabell amb un llaç negre i un polo de Burberry de 2 euros del *mercadillo* del meu poble, he carregat al coll una funda doble amb dues guitarres, *jacks* i pedaleres, una motxilla i una maleta que deu pesar deu quilos almenys i me n'he anat arrossegant-ho tot 20 minuts caminant fins a l'estació d'autobusos de la Bisbal. Porte vuit dies fora de casa, en aquest temps he gravat un disc, he fet un bolo i ara vaig a fer un *paripé* a una gent de la indústria perquè em tinga en compte.

Conec esta sensació. La de fer coses gratis per poder créixer. És el pa de cada dia d'una artista precària com jo. És l'èxit precari: les coses em van bé, faig bolos, grave discos, ixc per la *tele* i la ràdio... guanye diners, però tots els invertisc. Seguisc quedant-me en lliteres o sofà-llits d'amics, em sent molt lluny de ser adulta si vol dir tindre estructures econòmiques i afectives. Soc una xica llesta, molt desperta i capaç, de xicoteta volia ser veterinària, ara segurament tindria un sou fix al mes, com les meues amigues. Podria estalviar per a anar-me'n al Japó o a Sant Sadurní d'Anoia a menjar botifarres amb mongetes o lo que em donara la gana, fer una hipoteca, comprar-me capritxos sense patir, parir tranquil·la...

Però he decidit ser música i, tot i que em funciona, la música és molt cara i exigent perquè si no li dones aliment no creix, queda estancada. Demà podria deixar-la i posar-me a treballar a una escola, m'aniria molt millor, estaria més descansada i guanyaria més diners. Però no ho faig, no puc, em té presa, soc covarda. Suppose que encara tinc l'esperança que algun dia viuré bé d'açò. És temptador. Però no vull lluitar per un somni, quina bogeria lluitar, el que vull és viure tranquil·la. Sí, i també que totes les estacions siguin primavera.